

◆ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 2.000.000 ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΣΕ 42 ΧΩΡΕΣ ◆

JUAN GÓMEZ-JURADO

Η Κόκκινη Βασίλισσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Μια διακοπή

Η Αντόνια Σκοτ επιτρέπει στον εαυτό της να σκέφτεται την αυτοκτονία τρία μόνο λεπτά τη μέρα.

Για άλλους ανθρώπους, τα τρία λεπτά μπορεί να είναι απειροελάχιστος χρόνος.

Όχι για την Αντόνια. Θα λέγαμε ότι το μυαλό της έχει πολλά άλογα στο καπό, το μυαλό όμως της Αντόνια δεν θυμίζει μηχανή σπορ αυτοκινήτου. Θα λέγαμε ότι είναι ικανή για πολλούς κύκλους επεξεργασίας δεδομένων, το μυαλό όμως της Αντόνια δεν θυμίζει υπολογιστή.

Το μυαλό της Αντόνια Σκοτ μάλλον με ζούγκλα μοιάζει, μια ζούγκλα γεμάτη μαϊμούδες που πηδούν ξέφρενα από κλαδί σε κλαδί μεταφέροντας διάφορα. Πολλές μαϊμούδες και πολλά πράγματα, που διασταυρώνονται στον αέρα, δείχνοντας τους κυνόδοντές τους.

Γι' αυτό σε τρία λεπτά –με τα μάτια κλειστά, ξυπόλυτη και καθισμένη σε στάση λωτού στο πάτωμα– η Αντόνια είναι ικανή να υπολογίσει:

- την ταχύτητα με την οποία θα προσέκρουε το σώμα της στο έδαφος αν πηδούσε από το παράθυρο·
- πόσα मिलिकράμ προποφόλης¹ απαιτούνται για έναν αιώνιο ύπνο·

---

¹ Σ.τ.Μ.: Μη βαρβιτουρικό ενδοφλέβιο αναισθητικό βραχείας δράσης.

- τη θερμοκρασία και τον χρόνο που θα έπρεπε να παραμείνει βυθισμένη σε μια παγωμένη λίμνη ώσπου η καρδιά της να πάψει να χτυπάει λόγω υποθερμίας.

Σκοπεύει να προμηθευτεί μια ελεγχόμενη ουσία όπως η προποφόλη (δωροδοκώντας ίσως κάποιο νοσοκόμο) και ξέρει ήδη πού βρίσκεται η πλησιέστερη παγωμένη λίμνη τέτοια εποχή (η Μαύρη Λίμνη, στη Σόρια). Το να πηδήξει από τη σοφίτα προτιμά να μην το σκέφτεται καλύτερα, παραείναι στενό το παράθυρο και υποψιάζεται ότι αυτό το ανθυγιεινό φαγητό που της σερβίρουν στην καφέ-τέρια του νοσοκομείου πηγαίνει κατευθείαν στους γοφούς της.

Τα τρία λεπτά στη διάρκεια των οποίων σκέφτεται την αυτοκτονία της είναι τα δικά της τρία λεπτά.

Και είναι ιερά.

Είναι αυτά που την κρατάνε μακριά από την παράνοια.

Γι' αυτό δεν της αρέσει καθόλου, μα καθόλου, όταν, τρεις ορόφους παρακάτω, κάποια άγνωστα βήματα διακόπτουν το τελετουργικό.

Δεν είναι κάποιος από τους γείτονες, θα τον αναγνώριζε από τον τρόπο που ανεβαίνει τις σκάλες. Ούτε υπάλληλος εταιρείας κούριερ, σήμερα είναι Κυριακή.

Όποιος και να είναι, η Αντόνια είναι σίγουρη ότι έρχεται γι' αυτήν.

Κι αυτό της αρέσει ακόμα λιγότερο.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΓΙΟΝ

*«Μα στη δικιά μας χώρα», είπε η Αλίκη,
ασθμαίνοντας ακόμα λιγάκι,
«αν τρέχεις πολύ γρήγορα
όπως κάνουμε εμείς
και γι' αρκετή ώρα,
συνήθως βρίσκεσαι κάπου αλλού...»*

*«Θα 'ναι αργή η χώρα σας!»
είπε η Βασίλισσα.
«Όμως εδώ χρειάζεται να τρέχεις
όσο μπορείς περισσότερο,
για να μένεις στο ίδιο σημείο.
Αν θέλεις να φτάσεις κάπου,
πρέπει να τρέχεις τουλάχιστον
δυο φορές πιο γρήγορα!»*

LEWIS CARROLL,
*Μες στον καθρέφτη και τι βρήκε η Αλίκη εκεί*²

---

² Σ.τ.Μ.: Μτφρ. Σωτήρης Κακίσης, Ύψιλον/Βιβλία, Αθήνα 1979.

1

Μια αποστολή

Του Γιον Γκουτιέρεθ δεν του αρέσουν οι σκάλες.

Δεν είναι θέμα αισθητικής. Είναι παμπάλαιες (το κτίριο είναι του 1901, το πρόσεξε μπαίνοντας), τρίζουν και, μετά από εκατόν δεκαεννέα συναπτά χρόνια χρήσης, τα σκαλοπάτια είναι βαθουλωμένα στο κέντρο, είναι όμως σταθερά, καλοδιατηρημένα και βερνικωμένα.

Το φως είναι ελάχιστο, και οι λάμπες των 30 Watt που κρέμονται από το ταβάνι κάνουν απλώς τις σκιές πυκνότερες. Κάτω από τις κλειστές πόρτες, καθώς ο Γιον ανεβαίνει, δραπετεύουν λέξεις ξενικές, μυρωδιές εξωτικές, άγνωστες μουσικές από περιέργα όργανα. Αν μη τι άλλο, βρισκόμαστε στο Λαβαπίες, είναι Κυριακή μεσημέρι και όπου να 'ναι πλησιάζει η ώρα του φαγητού.

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν ενοχλεί τον Γιον στις σκάλες, είναι εξοικειωμένος με τον προηγούμενο αιώνα (μένει με τη μητέρα του), το ημίφως (είναι γκέι) και τους ξένους, πολίτες σε κατάσταση επισφαλούς απασχόλησης (είναι επιθεωρητής της αστυνομίας).

Το μόνο που του τη σπάει του Γιον Γκουτιέρεθ στις σκάλες είναι ότι πρέπει να τις ανέβει.

Καταραμένα προπολεμικά κτίρια, μονολογεί ο Γιον. Να μην υπάρχει χώρος για έναν ανεγκυστήρα. Αυτό δεν συμβαίνει στο Μπιλμπάο.

Όχι ότι ο Γιον είναι χοντρός. Τουλάχιστον όχι τόσο χοντρός ώστε ο αστυνομικός διευθυντής να κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου. Ο επιθεωρητής Γκουτιέρεθ έχει έναν κορμό σε σχήμα βαρελιού και δυο ταιριαστούς βραχίονες. Στο εσωτερικό του, παρόλο που δεν του φαίνεται, κρύβονται οι μύες ενός *αριχασοτσάλι*³. Διακόσια ενενήντα τρία κιλά είναι το προσωπικό του ρεκόρ, κι αυτό χωρίς καμιά ιδιαίτερη προπόνηση, έτσι, για προσωπική του ευχαρίστηση. Για να 'χει κάτι να ασχολείται τα πρωινά του Σαββάτου. Και να μην του τα πηξούν οι συνεργάτες του ότι είναι αδερφή. Γιατί το Μπιλμπάο είναι Μπιλμπάο και οι μπάτσοι είναι μπάτσοι, και πολλών η νοοτροπία είναι ακόμα πιο απαρχαιωμένη κι από αυτές τις αρχαίες γαμόσκαλες που ανεβαίνει τώρα ο Γιον με τόση δυσκολία.

Όχι, ο Γιον δεν είναι τόσο χοντρός ώστε να τον επιπλήξει γι' αυτό το αφεντικό του, έχει άλλωστε καλύτερους λόγους για να το κάνει. Για να του τα ψάλει για τα καλά και να τον αποπέμψει από το σώμα. *Επίσημα*, ο Γιον βρίσκεται σε αναστολή εργασίας και άδεια άνευ αποδοχών.

Δεν είναι δα και τόσο χοντρός, τα πόδια του όμως, που στηρίζουν τον ευτραφή κορμό του, μοιάζουν οδοντογλυφίδες σε σύγκριση με αυτόν. Και κανείς λογικός άνθρωπος δεν θα υποστήριζε ότι ο Γιον είναι οβέλτος τύπος.

Στο ύψος του τρίτου ορόφου, ο Γιον ανακαλύπτει μια παλιά θαυμαστή επινόηση: μια εσοχή. Δεν είναι παρά ένα ταπεινό κομμάτι ξύλου σε σχήμα τεταρτοκύκλιου, καρφωμένο σε μια γωνία του πλατύσκαλου. Του Γιον όμως του φαίνεται παράδεισος, και μόλις το βλέπει σωριάζεται πάνω του. Για να πάρει μια

---

³ Σ.τ.Μ.: *Harrijasotzea*: δημοφιλές άθλημα στη Χώρα των Βάσκων, όπου οι αθλητές σηκώνουν πέτρες διαφόρων σχημάτων και μεγεθών στον ώμο τους. *Harrijasotzaile*: ο αθλητής του *harrijasotzea*.

ανάσα και να προετοιμαστεί για μια συνάντηση που δεν του αρέσει καθόλου μα καθόλου και επιπλέον να αναλογιστεί πώς διάολο κατάφερε να κάνει τη ζωή του έτσι σκατά τόσο γρήγορα.

Έχω μπλέξει για τα καλά, σκέφτεται.

2

Ένα φλάσμπακ

«...ένας κακός χαμός, επιθεωρητά Γκουτιέρεθ», ολοκληρώνει τη φράση του ο αστυνομικός διευθυντής. Το πρόσωπό του έχει το χρώμα του αστακού και αναπνέει σαν χύτρα ταχύτητας.

Βρισκόμαστε στο αστυνομικό τμήμα του Μπιλμπάο, επί της οδού Γκορντόνις, μία μέρα προτού ο Γιον αναμετρηθεί με τους έξι ορόφους στο προάστιο του Λαβαπιές, στη Μαδρίτη. Προς το παρόν βρίσκεται αντιμέτωπος με δύο κατηγορίες: παραποίηση εγγράφων με αλλοίωση αποδεικτικών στοιχείων, και παρεμπόδιση της δικαιοσύνης με αντιεπαγγελματική συμπεριφορά. Και το ενδεχόμενο ποινής φυλάκισης τεσσάρων έως έξι χρόνων.

«Έτσι και τα πάρει ο εισαγγελέας, μπορεί να ζητήσει και δέκα χρόνια. Και ο δικαστής ευχαρίστως θα σ' τα φορτώσει. Σε κανέναν δεν αρέσουν οι διεφθαρμένοι μπάτσοι», λέει ο αστυνομικός διευθυντής, χτυπώντας τα χέρια του στο ατσάλινο τραπέζι. Βρίσκονται στην αίθουσα ανακρίσεων – ένα μέρος που κανείς δεν επισκέπτεται ως επίτιμος καλεσμένος.

Και ο επιθεωρητής Γκουτιέρεθ έχει εξασφαλίσει προνομιακό πακέτο: την υψηλότερη δυνατή θερμοκρασία σ' εκείνο το άνετο σημείο μεταξύ ασφυκτικής ζέστης και θανάτου από ασφυξία, με τα δυνατά φώτα και την κανάτα του νερού μπροστά του, αλλά κενή.

«Δεν είμαι διεφθαρμένος», λέει ο Γιον ενώ αντιστέκεται στον πειρασμό να χαλαρώσει τη γραβάτα του. «Δεν έχω βάλει ποτέ ούτε ένα σεντς στην τσέπη μου».

«Λες και αυτό θα άλλαζε κάτι. Μα τι διάολο σκεφτόσουν;»

Την Ντεσιρέ Γκόμεθ, γνωστή και ως Ντέσι, γνωστή και ως Ηλιαχτίδα, αυτή σκεφτόταν ο Γιον. Η Ντέσι είναι ζήτημα αν έχει κλείσει τα δεκαεννιά και μετράει ήδη τρία χρόνια στον δρόμο. Κλοτσιές, ύπνο όπου βρει και χτύπημα στη φλέβα. Κουκλίτσα σαλονιού, στρινγκάκι φιδιού⁴. Τίποτα δηλαδή που ο Γιον να μην έχει ξαναδεί. Μερικά όμως από αυτά τα κορίτσια αγκιστρώνονται στην καρδιά σου και, πριν ακόμη το καταλάβεις, καταλήγεις ξαφνικά τραγούδι του Σαμπίνα. Τίποτε σοβαρό. Ένα χαμόγελο, μια πρόσκληση για έναν καφέ στις έξι και τόσο το πρωί. Και ξαφνικά αρχίζει να σε νοιάζει που τη σπάει στο ξύλο ο νταβατζής. Και μιλάς μαζί του, να δεις αν θα το κόψει. Και ο τύπος δεν σταματάει, γιατί όσα δόντια τού λείπουνε τόσο χάνει στον εγκέφαλο. Και εκείνη κλαίει, και σένα σου ανεβαίνουν τα γράδα. Και πριν ακόμη το καταλάβεις, του 'χεις φυτέψει στο αυτοκίνητο τεσσεράμισι πακέτα άσπρης σκόνης. Αρκετά δηλαδή για να του ριζούν έξι με εννέα χρονάκια.

«Τίποτα δεν σκεφτόμουν», λέει ο Γιον.

Ο αστυνομικός διευθυντής περνάει το χέρι του από το πρόσωπό του, το τρίβει σαν να θέλει να σβήσει την έκφραση της δυσπιστίας. Δεν φέρνει αποτέλεσμα.

«Για να καταλάβω, να πω τουλάχιστον ότι τη γαμούσες, Γκουτιέρεθ. Αλλά εσένα δεν σου αρέσουν οι γυναίκες, σωστά; Ή μήπως το 'χεις δίπορτο τώρα;»

Ο Γιον νεύει αρνητικά.

«Το σχέδιο δεν ήταν άσχημο», ειρωνεύεται ο αστυνομικός διευθυντής. «Το να βγάλεις αυτό το σκουπίδι από τον δρόμο

---

⁴ Σ.τ.Μ.: Στίχος του τραγουδιού του Χοακίν Σαμπίνα «Tiramisu de Limon».

ήταν πραγματικά γαμάτη ιδέα. Τριακόσια εβδομήντα πέντε γραμμάρια ηρωίνης, και ντουγρού για το κελί. Χωρίς ελαφρυντικά και δικαιολογίες. Μήτε ενοχλητική γραφειοκρατία».

Το σχέδιο ήταν φανταστικό. Το πρόβλημα ήταν ότι το βρήκε τόσο καλό που σκέφτηκε πως έπρεπε να το μοιραστεί με την Ντέσι. Για να ξέρει πως αυτή η μελανιά στο μάτι, αυτοί οι μώλωπες κι αυτά τα ραγισμένα πλευρά θα ήταν τα τελευταία. Και η Ντέσι, καλό πρεζόνι κι αυτή, λυπήθηκε τον φουκαριάρη τον μαστροπό της. Και του το είπε. Κι ο τύπος έστησε την Ντέσι σε μια γωνία, κρυμμένη, να τον καταγράφει με το κινητό. Και το βίντεο πουλήθηκε στο κανάλι Sexta έναντι τριακοσίων ευρώ –που τους τα πήρε μέσα από τα χέρια– την επόμενη κιόλας μέρα από τη σύλληψη του μαστροπού για διακίνηση ναρκωτικών. Και έγινε το έλα να δεις. Πρωτοσέλιδα στις εφημερίδες, και το βίντεο έπαιξε σε όλα τα δελτία ειδήσεων.

«Δεν ήξερα ότι με κατέγραφαν, αφεντικό», λέει ντροπιασμένος ο Γιον. Ξύνει το σγουρό, κοκκινομάλλικο κεφάλι του. Και τρίβει τα πυκνά του γένια, που έχουν γκριζάρει.

Και θυμάται.

Από σταθερότητα πάντως το χέρι της Ντέσι δεν έσκιζε, κι από κάδρο ήταν άσ' τα να πάνε, μα μια χαρά τον κατέγραψε. Και το κουκλίστικο προσωπάκι της έγγραφε στο πλατό. Η ερμηνεία της πάντως στον ρόλο της φιλενάδας ενός αθώου που στοχοποιήθηκε άδικα από την αστυνομία ήταν για Όσκαρ. Τον μαστροπό δεν τον έβγαλαν στα απογευματινά μαγκαζίνο, ούτε στις ενημερωτικές εκπομπές της βραδινής ζώνης με την τωρινή του εμφάνιση – μπλουζάκι αμάνικο και καφετιές κηλίδες στα δόντια. Όχι, έβαλαν μια φωτογραφία του πριν από δέκα χρόνια, από την πρώτη του κοινωνία, τότε που ήταν ακόμη άμεμπτος. Ένας έκπτωτος άγγελος, το κατηγορώ της κοινωνίας, κι όλες αυτές οι αηδίες.

«Έριξες στα τάρταρα την υπόληψη αυτού του τμήματος, Γκουτιέρεθ. Πρέπει να είσαι ηλίθιος. Αφελής και ηλίθιος. Καλά, δεν μυρίστηκες ότι σ' την είχανε στημένη;»

Ο Γιον κουνάει αρνητικά το κεφάλι δεύτερη φορά.

Το ανακάλυψε όταν, μεταξύ meme και meme, είδε το βίντεο στο WhatsApp. Χρειάστηκε λιγότερο από δύο ώρες για να γίνει viral σε ολόκληρη τη χώρα. Ο Γιον παρουσιάστηκε αμέσως στο αστυνομικό τμήμα, ενώ ο εισαγγελέας ζητούσε ήδη την κεφαλή του επί πίνακι με τα αρχίδια του για γαρνιτούρα.

«Λυπάμαι, κύριε διευθυντά».

«Και δεν έχεις δει τίποτα ακόμη».

Ο αστυνομικός διευθυντής σηκώνεται ξεφυσώντας και βγαίνει από το δωμάτιο πνιγμένος, και με το δίκιο του, από την αγανάκτηση. Λες κι εκείνος δεν είχε «μαγειρέψει» ποτέ αποδεικτικά στοιχεία, παρερμηνεύοντας τον Ποινικό Κώδικα ή κάνοντας κάποιο κολπάκι πού και πού. Τρόπος του λέγειν δηλαδή. Μόνο που δεν ήταν τόσο ανόητος για να τον τσιμπήσουν.

Του Γιον τού αφήνουν όλο τον χρόνο στη διάθεσή του προκειμένου να βράσει στο ζουμί του. Του έχουν πάρει ρολόι και κινητό, πάγια διαδικασία ώστε να χάσει την αίσθηση του χρόνου. Τα υπόλοιπα προσωπικά του αντικείμενα βρίσκονται μέσα σ' έναν φάκελο. Χωρίς να έχει το παραμικρό για να του αποσπάσει την προσοχή, οι ώρες περνούν βασιανιστικά αργά, αφήνοντάς του αρκετά μεγάλο περιθώριο για να αυτομαστιγωθεί για τη βλακεία του. Με το παιχνίδι της δημοσιότητας από χέρι χαμένο, το μόνο που του μένει είναι να αναρωτηθεί πόσα χρονάκια θα τον πίνει στη στενή. Εκεί που θα του την έχουν στημένη αρκετοί παλιοί γνώριμοι –τρεις εναντίον ενός– με σφιγμένες τις γροθιές και μια τεράστια επιθυμία να πέσει στα χέρια τους ο μπάτσος στον οποίο χρωστάνε την εγκατάστασή τους εκεί. Ή μπορεί να τον στείλουν κάπου μακρύτερα από τη Χώρα των Βάσκων για να τον προστατέψουν, σε κάποιο μέρος όπου η *αμάτσο*⁵ του δεν θα μπορεί να τηγαίνει να τον επισκέπτεται. Ούτε να του φέρνει κάθε Κυριακή

⁵ Σ.τ.Μ.: Amatxo, υποκοριστικό της λέξης μητέρα, ama στα βασκικά.

ένα ταψί με το φημισμένο της *κοκότσα*⁶. Εννέα χρόνια, επί πενήντα Κυριακές τον χρόνο, υπολογίζει τετρακόσιες πενήντα Κυριακές χωρίς *κοκότσα*. Στο περίπου. Παραείναι βαριά τιμωρία. Και η *αμάτσο* του είναι ήδη μεγάλη. Τον έκανε στα είκοσι εφτά, σχεδόν εντελώς παρθένα, όπως είναι το θέλημα του Θεού. Και τώρα αυτός είναι σαράντα τριών κι εκείνη εβδομήντα. Κι όταν ο Γιον αποφυλακιστεί, δεν θα υπάρχει πια *αμάτσο* να φτιάχνει *κοκότσα*. Αν στο μεταξύ δεν μείνει στον τόπο όταν μάθει τα νέα. Θα της τα έχει μάλλον προλάβει αυτή του διαμερίσματος Β στον δεύτερο, η γλωσσοκοπάνα με τη γλώσσα τη διχαλωτή σαν σαύρας, φτάνει μόνο να θυμηθεί τι τους έσουρε τότε με τα γεράνια.

Περνούν πέντε ώρες, παρόλο που του Γιον του φαίνονται τουλάχιστον πενήντα. Ποτέ δεν έχει μείνει τελείως ακίνητος σ' ένα μέρος, οπότε το μέλλον του πίσω από τα κάγκελα του φαίνεται αδιανόητο. Δεν σκέφτεται την αυτοκτονία, γιατί ο Γιον πάνω απ' όλα εκτιμάει τη ζωή κι είναι αμετανόητα αισιόδοξος. Από αυτούς που ο Θεός γελάει μαζί τους ακόμα πιο δυνατά όταν ξεφορτώνει πάνω τους έναν τόνο πέτρες. Παρ' όλα αυτά, αδυνατεί να βρει έναν τρόπο να χαλαρώσει τη θηλιά που ο ίδιος πέρασε στον λαιμό του.

Κι ενώ ο Γιον είναι βυθισμένος σε αυτές τις μαύρες σκέψεις, ανοίγει η πόρτα. Ελπίζει να ξαναδεί τον αστυνομικό διευθυντή, αντ' αυτού όμως αντικρίζει την ψηλόλιγνη φιγούρα ενός άντρα εκεί γύρω στα σαράντα, με αρχή φαλάκρας, λεπτό μουστάκι και μάτια σαν κούκλας, πιο πολύ σαν ζωγραφιστά παρά αληθινά. Κοστούμι τσαλακωμένο. Χαρτοφύλακας. Ακριβά.

Χαμογελάει. Κακό σημάδι αυτό.

«Είστε ο εισαγγελέας;» ρωτάει απορημένος ο Γιον.

Δεν τον έχει ξαναδεί ποτέ, και παρ' όλα αυτά ο άγνωστος συμπεριφέρεται σαν στο σπίτι του. Τραβάει μία από τις ατσάλινες καρέκλες, που τρίζει πάνω στο τοιμεντένιο δάπεδο, και κάθε-

⁶ Σ.τ.Μ.: Kokotxa: παραδοσιακό βασκικό σπιφάδο ψαριού.

ται απέναντί του, τους χωρίζει το τραπέζι, δίχως να πάψει να χαμογελάει. Βγάζει κάτι χαρτιά από τον χαρτοφύλακα και τα κοιτάει θαρρείς και ο Γιον δεν βρίσκεται σε απόσταση ενός μέτρου.

«Είστε ο εισαγγελέας», επιμένει ο Γιον.

«Μμμμ... Όχι. Δεν είμαι ο εισαγγελέας».

«Δικηγόρος τότε;»

Ο άγνωστος ξεφουσάει σαν να θίχτηκε κάπως ή να διασκεδάζει.

«Δικηγόρος. Ούτε δικηγόρος είμαι. Μπορείτε να με αποκαλείτε Μεντόρ».

«Μεντόρ; Τι είναι αυτό πάλι, όνομα ή επίθετο;»

Ο άγνωστος εξακολουθεί να ξεφυλλίζει τα χαρτιά του, χωρίς να σηκώνει το βλέμμα.

«Η κατάσταση σας είναι κάπως περίπλοκη, επιθεωρητά Γκουτιέρεθ. Κατ' αρχάς, βρίσκεστε σε αναστολή εργασίας και άδεια άνευ αποδοχών. Επιπλέον, υπάρχουν κάποιες κατηγορίες στο τραπέζι. Τώρα έρχονται τα καλά νέα».

«Έχετε μήπως κάποιο μαγικό ραβδάκι που θα τις κάνει να εξαφανιστούν;»

«Κάτι τέτοιο. Έχετε πάνω από είκοσι χρόνια στην υπηρεσία κι έναν ικανό αριθμό συλλήψεων. Κάποια πειθαρχικά παραπτώματα. Μικρή ανοχή στην εξουσία. Προτιμάτε τη σύντομη οδό».

«Δεν μπορείς πάντα να ακολουθείς τον νόμο κατά γράμμα».

Ο Μεντόρ τακτοποιεί πάλι τα χαρτιά στον χαρτοφύλακα ατάραχος.

«Σας αρέσει το ποδόσφαιρο, επιθεωρητά;»

Ο Γιον σηκώνει τους ώμους.

«Κανένα παιχνίδι της Ατλέτικο πού και πού».

Από παθητικότητα. Και επειδή η Ατλέτικο είναι αυτή που είναι.

«Έχετε παρακολουθήσει ποτέ αγώνα ιταλικού ποδοσφαίρου; Έχουν μια έκφραση οι Ιταλοί: Nessuno ricorda il secondo.⁷ Αυτό

---

⁷ Σ.τ.Μ.: Κανείς δεν θυμάται τον δεύτερο. (Ιταλικά στο κείμενο.)

σημαίνει ότι ποσώς τους ενδιαφέρει το πώς θα κερδίσουν, το θέμα είναι να κερδίσουν. Το να προσποιηθούν ένα πέναλτι γι' αυτούς δεν είναι ντροπή. Το να καταφέρουν μια κλοτσιά είναι μέρος του παιχνιδιού. Κάποιος σοφός ονόμασε αυτή τη φιλοσοφία *κοπρολογία*».

«Ποιος σοφός;»

Τώρα είναι ο Μεντόρ αυτός που ανασηκώνει τους ώμους.

«Και σεις είστε ένας *κοπρολόγος*, όπως αποδεικνύει το τελευταίο σας επίτευγμα στο πορτμπαγκάζ του οχήματος του μαστροπού. Φυσικά, η ιδέα είναι να μη σας δει ο διαιτητής, επιθεωρητά Γκουτιέρεθ. Και ακόμα λιγότερο, η επανάληψη της φάσης να μην καταλήξει στα κοινωνικά δίκτυα με το hashtag #ΑστυνομικήΧούντα».

«Ακούστε, Μεντόρ, ή όπως αλλιώς σας λένε», λέει ο Γιον, βάζοντας τις χερούκλες του πάνω στο τραπέζι. «Είμαι κουρασμένος. Η καριέρα μου έχει πάει κατά διαβόλου και η μητέρα μου πρέπει να έχει τρελαθεί από την αγωνία γιατί δεν έχω γυρίσει στο σπίτι για φαγητό και δεν έχω καταφέρει ακόμη να την ειδοποιήσω πως θα περάσουν μερικά χρόνια μέχρι να τη δω. Οπότε μπειτε κατευθείαν στο ψητό, διαφορετικά να πάτε να γαμηθείτε».

«Έρχομαι να σας προτείνω μια συμφωνία. Εσείς θα κάνετε αυτό που σας ζητάω κι εγώ θα σας βγάλω από όλο αυτό... πώς το αποκάλεσε το αφεντικό σας; Από αυτόν τον κακό χαμό».

«Θα μιλήσετε με την εισαγγελία; Και τα μέσα ενημέρωσης; Άσε, ρε φίλε. Δεν γεννήθηκα χθες».

«Καταλαβαίνω ότι σας είναι δύσκολο να εμπιστευτείτε έναν άγνωστο. Σίγουρα θα έχετε κάπου καλύτερα να απευθυνθείτε».

Ο Γιον δεν έχει πουθενά να απευθυνθεί. Ούτε καλύτερα ούτε χειρότερα. Εδώ και πέντε ώρες αυτό συνειδητοποιεί.

Και εγκαταλείπει τον αγώνα.

«Τι ακριβώς θέλετε;»

«Αυτό που θέλω, επιθεωρητά Γκουτιέρεθ, είναι να γνωρίσετε μια παλιά φίλη. Και να την ξαναβάλετε στον χορό».

Του Γιον του ξεφεύγει άθελά του ένα γέλιο όπου δεν υπάρχει το παραμικρό ίχνος χαράς.

«Φοβάμαι ότι υπάρχει κάποια παραπληροφόρηση σχετικά με τα ενδιαφέροντά μου, ακούστε. Δεν νομίζω η φίλη σας να θέλει να χορέψει μαζί μου».

Ο Μεντόρ χαμογελάει ξανά. Ένα πλατύ αυτή τη φορά χαμόγελο, ακόμα πιο ανησυχητικό από το πρώτο.

«Αυτό εξυπακούεται, επιθεωρητά. Στην πραγματικότητα, εκεί βασίζομαι».

3

Ένας χορός

Έτσι, ο Γιον Γκουτιέρεθ αντιμετωπίζει το τελευταίο κομμάτι της σκάλας της οδού Μελανκολία 7 (προάσιο του Λαβαπιές στη Μαδρίτη) με μια μάλλον γλυκόπικρη διάθεση. Ο αστυνομικός διευθυντής απέφυγε να του πει το παραμικρό όταν ο Γιον τον ρώτησε για τον Μεντόρ:

«Από πού διάολο ξεφύτρωσε αυτός; Από τις μυστικές υπηρεσίες; Τις Εσωτερικές Υποθέσεις; Τους Αδιάφθορους;»

«Κάνε ό,τι σου λέει και μη ρωτάς».

Ο Γιον παραμένει σε αναστολή εργασίας και άδεια άνευ αποδοχών, παρότι οι κατηγορίες εναντίον του έχουν παγώσει. Και το βίντεο στο οποίο φαίνεται να φυτεύει την άσπρη σκόνη στο αυτοκίνητο του μαστροπού έχει –ως διά μαγείας!– εξαφανιστεί από τις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες.

Όπως ακριβώς του είχε υποσχεθεί ο Μεντόρ ότι θα γινόταν αν δεχόταν την περίεργη πρότασή του.

Οι άνθρωποι εξακολουθούν να μιλούν για το θέμα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τον Γιον όμως ποσώς τον ενδιαφέρει. Είναι απλώς θέμα χρόνου ώσπου οι ύαινες του Twitter να βρουν το επόμενο πτώμα που θα ξεκοκαλίσουν.

Ωστόσο η αναπνοή του επιθεωρητή Γκουτιέρεθ επιταχύνεται και η καρδιά του σφίγγεται. Και όχι μόνο εξαιτίας της σκάλας. Αλλά γιατί ο Μεντόρ δεν αρκείται απλώς στο να γνωρίσει

ο Γιον τη φίλη του, Αντόνια Σκοτ. Του έχει ζητήσει και κάτι άλλο ως αντάλλαγμα για τη βοήθειά του. Και από τα λίγα που του εξήγησε ο Μεντόρ, αυτό το δεύτερο μέρος θα είναι και το δυσκολότερο.

Όταν φτάνει στον τελευταίο όροφο, βρίσκει την πόρτα της σοφίτας.

Είναι πράσινη. Παμπάλαια. Ξεφλουδισμένη.

Κι ανοιχτή. Ορθάνοιχτη.

«Γεια;»

Έκπληκτος, μπαίνει στο διαμέρισμα. Το χολ είναι γυμνό. Μήτε ένα έπιπλο, μήτε μια κρεμάστρα, μήτε ένα θλιβερό τασάκι με την εκπρωτική κάρτα του Carrefour. Τίποτα εκτός από μια στοίβα άδειων, ξεραμένων τάπερ. Μυρίζουν κάρι, κουσκούς κι άλλες έξι εφτά χώρες. Τις ίδιες μυρωδιές που ανέδιδαν και οι προηγούμενοι όροφοι όσο ο Γιον ανέβαινε.

Στην άλλη πλευρά του χολ υπάρχει ένας διάδρομος, επίσης ελεύθερος. Δίχως πίνακες ή ράφια. Δύο πόρτες στη μία πλευρά, μία στην άλλη και άλλη μία στο βάθος. Όλες ανοιχτές.

Η πρώτη οδηγεί στο μπάνιο. Ο Γιον ρίχνει μια γρήγορη ματιά και βλέπει μόνο μία οδοντόβουρτσα, Colgate με γεύση φράουλας και μία πλάκα σαπουνι. Ένα μπουκάλι αφρόλουτρο σε τζελ. Μισή ντουζίνα βαζάκια με κρέμες κατά της κυτταρίτιδας.

Ουάου, ώστε λοιπόν πιστεύει ακόμη στη μαγεία, σκέφτεται ο Γιον.

Δεξιά υπάρχει μόνο ένα υπνοδωμάτιο. Κενό. Στην ανοιχτή εντοιχισμένη ντουλάπα διακρίνει μερικές κρεμάστρες. Ελάχιστες είναι πιασμένες.

Ο Γιον αναρωτιέται τι είδους άτομο μπορεί να ζει έτσι, με μια χούφτα μόνο αντικείμενα. Σκέφτεται ότι μάλλον θα 'χει φύγει. Φοβάται ότι έφτασε αργά.

Πιο πέρα, στ' αριστερά, μια μικροσκοπική κουζίνα. Υπάρχουν πιάτα στον νεροχύτη. Ο πάγκος είναι ένας ωκεανός από

Η Αντόνια Σκοτ είναι ξεχωριστή.

Πολύ ξεχωριστή. Δεν είναι αστυνομικός, ούτε εγκληματολόγος. Δεν έχει κρατήσει ποτέ όπλο, ούτε έχει φορέσει σήμα, αλλά έχει διερευνήσει, εξαιτίας της μοναδικής της ευφυΐας, δεκάδες εγκλήματα. Εδώ και τρία χρόνια ζει αποτραβηγμένη στη σοφίτα της στο Λαβαπιές. Αυτά που έχει χάσει είναι πολύ πιο σημαντικά από αυτά που την περιμένουν εκεί έξω.

Η Αντόνια Σκοτ δεν δέχεται επισκέψεις.

Γι' αυτό δεν της αρέσει καθόλου, μα καθόλου, όταν ακούει άγνωστα βήματα να ανεβαίνουν τις σκάλες μέχρι τον τελευταίο όροφο.

Όποιος και να είναι, η Αντόνια είναι σίγουρη ότι έρχεται γι' αυτήν.

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-284-0

9 789606 452840